

עורד קטלר:

„שום שחקנית ישראלית לא מפרגנת לחברתה!“

צילומי הסרט „רומן בהמשכים“ נמצאים בעיצומם. על העבודה מנצח הבימאי הוותיק-החדש עורד קטלר. הרבה עבודות-בימוי עשה קטלר לתיאטרונים בארץ ועכשיו בפעם הראשונה הוא מביים סרט-קולנוע. איך ההרגשה – שאלתי אותו.

נפלאה ממש. זה אחרת מאשר בתיאטרון. יש בקולנוע משוה שנותן הרגשה של חר-פעמיות, וזה מה שמרגש כל-כך. בכל שטח, השיגרה היא אבי-אבות השיעמוס. כאן אין רגע משעמם. הכל חר-פעמי לגמרי. מה שעשית זה מה שהונצח וזה מה שיישאר. אי-אפשר לשנות.

● **אם זה בליכך מוצא חן בעיניך איך תוכל לחזור לתיאטרון?**

התיאטרון הוא ברמי, אני לא צריך להתאמץ כדי לחזור אליו. הבעיה שלי היא איך אוכל להסתדר אחר-כך בלי קולנוע.

● **בעצם, רציתי לדבר איתך על רבילות. הלשר-נות הרעות הביעו השתוממות מדוע היית צריך להביא מחו"ל את הצלם חנניה בר ואת השחקנית אפרת לביא. אין בארץ די צלמים ושחקניות?**

הסיפור הוא פשוט. לפני הרבה זמן, רויד גורפינקל ואני חתכנו אצבעות, עירבבנו דם ונשבענו האחד לשני לעשות סרט ביחד. אבל כשהסרט כבר היה בשלבי-הכנה, הסתבר שגורפינקל יהיה עסוק בהתייבנות קודמות. גורפינקל הציע לקחת את חנניה ואני סומך על עצותיו.

● **ומה בקשר לאפרת לביא?**

עשינו מיבחנים להרבה מאוד שחקניות ישראליות, ולא יכולנו להחליט במי לבחור. בריוק אז טילפנה אפרת וגם שלחה מחו"ל קסטה של מיבחן שהיא עשתה שם. ישבנו, כמה אנשי-הפקה, וצפינו במיבחן, ופיתאום היה ברור לנו שיש בה משהו שלגמרי מתאים לתפקיד. ברוב קולות בחרנו בה.

● **לא מפריע לך שהשחקניות הישראליות קצת בוטות?**

יש לי חרשות בשבילך: אף שחקנית ישראלית אחת לא מפרגנת לשחקנית ישראלית אחרת. כשבילי, גם אפרת לביא היא שחקנית ישראלית. זה שכרגע היא גרה בארצות-הברית זה לא העניין שלי. אני לא עובד במחלקת-ההגירה.

יוסף ישראלי*:

„בתל-אביב לא יהיה מחסור בחמץ בפסח!“

כנראה שהמצב בארץ הוא כליכך טוב ורגוע. שהכנסת מצאה לנכון להתעסק בהצעת-חוק לאיסור מכירת חמץ בפסח. בעל החנות, שבה אני קונה פיתות בפסח, רתח מזעם. שאלתי אותו אם הוא מתרגז מכך שהשנה הוא לא ירוויח בפסח מהפיתות.

אני אמכור פיתות, על אפס ועל המתם! אני מוכן לשלם את כל הרווחים שלי ועוד להוסיף כסף מכיס, כדי לשלם קנסות. אצלי זה פרינציפ. הרווחים לא מעניינים אותי. יש גבול כמה הם יכולים לנהל לנו את החיים. הלוקחות שלי רוצים לאכול חמץ בפסח — אני אתן להם אותו.

● **אם אתה בליכך בטוח בציריך, מדוע אתה לא מוכן להזדהות?**

לא איכפת לי לקבל קנסות ולא איכפת לי להגיד לכל רב בפנים מה אני חושב עליו ועל חבריו, שממרים לנו את החיים. אבל אני לא צריך שיתארגנו בירושלים אוטובוסים מלאים בחמור מיימוח כדי לנסוע לתל-אביב, לשבור לי את החלונות ולאיים על המישפחה שלי. אני מכיר את השיטות של שומרי-התורה העדינים האלה.

● **הם יכולים לגלות אותך במשך השבוע של הפסח, ואז לארגן את האוטובוסים.**

את חושבת שאני אהיה היחיד בתל-אביב? לא כולם פחדנים בעיר הזאת. יש עוד אנשים שחושבים כמוני. אני מבטיח לך שלא יהיה כאן בך-אדם אחד שרוצה לאכול לחם ולא יהיה לו. אני מבטיח לך שלא יחסר חמץ בתל-אביב.

* שם בדוי, מסיבות המוסרות במהלך הדו-שיח.

עירא דביר:

„שכול במילחמה זה לא כל כך נוח, כנראה!“

המחזה עקדה, שהוצג לראשונה בפסטיבל עכו ומאז הוא רץ ברחבי הארץ, יוצג, אולי, בחודש אוגוסט בפסטיבל אדינבורו. האולי הוא בגלל בעיות מימון. ביקשתי מהמחזאי של עקדה, עירא דביר, שיספר לי איך הם הוזמנו.

ביל קוך, מאנשי פסטיבל אדינבורו, היה בארץ בזמן פסטיבל עכו, כדי לראות כאן תיאטרון. הוא אהב את המחזה וביקש שנשלח לו תירגום. שלחנו. הוועדה שם ישבה על העניין, ואחרי זמן-מה הודיעו לנו שהם רוצים שנציג אצלם.

מאחר שהם לא משלמים את הוצאות-הדרך או הוצאות אחרות, קשה לקרוא לזה הזמנה. יותר נכון יהיה להגיד שהם מוכנים שנציג במיסגרת הפסטיבל, שגם זה כבוד די רציני ויוקרה בעולם התיאטרון.

● **מי צריך, לדעתך, לעזור לכם בספית כדי שתגיעו לאדינבורו?**

פנינו למישרר-החוק ולמועצה לתרבות ואמנות. לפי דעתנו, צריך להיות להם אינטרס שנצא עם זה לאדינבורו. עד היום לא קיבלנו תשובה.

● **אולי הוסר-התשובה הוא בגלל אופי המחזה?** המחזה כפירוש אינו פוליטי. זה סיפור חברות בין שני אבות שכולים. שישה מיפגשים של בוקר בקריית-שאול. לפי דעתי, זה מחזה שעוסק כבעיה אוניברסאלית. לא אנחנו המצאנו את השכול. הוא קיים גם בארצות אחרות.

● **מדוע לא פניתם אל שר-החינוך?**

את שר-החינוך, כמו שרים ואנשי-ציבור אחרים, הזמנו לראות את ההצגה. עד היום רובם הצליחו להתחמק באופן אלגנטי. אין להם בעיה לצאת בסיסמות מפוצצות על השכול ועל הכאב, אבל כשזה מגיע לכוא ולראות דבר העוסק בכך, מעט מאוד מהם טורחים.

● **מדוע, לדעתך?**

שכול במילחמה זה לא כליכך נוח, כנראה.

● **מה הסיכויים שלכם לצאת עם זה בכל זאת, לאדינבורו?**

אילו היינו מישלחת רישמית עם שישה מלווים ממישרר-החוק ועוד שמונה יועצים ושלושה נספחים, שכולם ביחד רצים לאיזה מקום אחרון באולימפיאדה, היו הסיכויים שלנו טובים בהרבה.